

Vì sao Đảng Cộng sản Trung Quốc trở thành Đảng Cộng sản Việt Nam?

Tác Giả: Song Chi

Thứ Năm, 10 Tháng 6 Năm 2010 20:47

Có rất nhiều bài báo, cuốn sách phân tích, nghiên cứu về việc tại sao Đảng Cộng sản Việt Nam đã chiếm thắng trong cuộc chiến tranh với Mỹ và với phe Việt Nam Cộng hòa.

Ở đây tôi chỉ xin nói vài điểm trong quan điểm của mình. Tôi cho rằng, trong cuộc chiến với Mỹ trước kia, Đảng Cộng sản Việt Nam có rất nhiều lợi thế và họ đã biết tận

đúng tại đa số những lợi thế này. Một, đó là họ đã khai thác được lòng yêu nước, tinh thần chống ngoại xâm mạnh mẽ của người dân Việt Nam dưới chiêu bài “chống Mỹ cứu nước” để tiến hành một cuộc chiến tranh thực tế là vì quyền lợi của Đảng Cộng sản Việt Nam và của phe xã hội chủ nghĩa mà đảng đưa là Liên Xô lúc bấy giờ; hai, họ đã nhận được sự hỗ trợ về nhiều mặt từ Liên Xô, cộng với quân sự cho đến vũ khí các loại, chống họ thua kém gì sự viện trợ của Mỹ dành cho Nam Việt Nam, thậm chí trong giai đoạn cuối cùng của cuộc chiến khi miền Nam bắt đầu giải phóng thì sự sụp đổ của phe xã hội chủ nghĩa dành cho miền Bắc với một số cớ hù dọa; ba, họ rất biết cách tuyên truyền, đánh hạ thấp giá trị nhân dân miền Bắc và với quốc tế, tranh thủ sự ủng hộ của các phong trào phản chiến, phong trào xã hội có tính chất khuynh tả các nước phương Tây lúc bấy giờ, thêm một cái may cho họ là báo chí phương Tây, nhất là báo chí của chính nước Mỹ, với cách đưa tin, bài nhận mạnh về sự kéo dài của cuộc chiến, những tổn thất về tiền bạc và nhất là sinh mạng của người Mỹ, trích số sa lộ y của chính phủ Mỹ tại Việt Nam v.v... đã góp phần làm cho phong trào phản chiến tại Mỹ dâng cao cũng với dòng quần chúng đến đến viện trợ cho Mỹ quyết định rút khỏi Việt Nam. Và còn rất nhiều nguyên nhân khác nữa.

Nhưng đến bây giờ nếu xem xét ra cuộc chiến với Trung Quốc, Đảng và Nhà nước Việt Nam hoàn toàn không còn có những lợi thế đó nữa. Người dân Việt Nam muôn đời vẫn là một dân tộc rất có tinh thần yêu nước, nhưng liệu bây giờ Đảng Cộng sản Việt Nam có còn nhận được sự ủng hộ 100% của nhân dân nữa không? Nhưng người đảng viên trên xu hướng dốt, dốt biết là các cấp lãnh đạo, không còn là những người vô sản như ngày xưa mà trái lại, bây giờ họ có quá nhiều tài sản, quá nhiều thế lực nên tinh thần chiến đấu cho chế độ cũng không thể bằng như ngày xưa. Nếu xem xét ra chiến tranh bây giờ, Đảng và Nhà nước Việt Nam cũng không còn ai là đảng minh bạch đã từng có Liên Xô, Trung Quốc trước kia... Với một tuyên truyền, hạ thấp giá trị nhân dân trong nước, Đảng Cộng sản Việt Nam không còn muốn nói gì thì dân

cũng tin và nghe theo, còn trên quốc tế thì cộng thể giới đều hiểu rõ chân nghĩa cộng sản và thể chế tập thể của cộng sản đã dẫn dắt nhân trong những quốc gia do cộng sản lãnh đạo là như thế nào, ngay cộng đồng Nga bây giờ còn phải lên án chế độ cộng sản; nên nếu hai nước “anh em, đồng chí” cùng do hai cộng sản lãnh đạo này có đánh nhau thì thể giới cũng phải đi lý lẽ cho cộng sản ai thiệt tình can thiệp, tình hình như vậy đã từng xảy ra khi Trung Quốc đánh Việt Nam vào những năm 1979, 1988. Chế độ nào cũng phải nghĩ đến những quy định của tập thể nhân dân, nhân dân họ là trên hết, thế sao họ phải vì Việt Nam – một quốc gia cộng sản phải là đồng minh của họ – để đi đấu với Trung Quốc, như họ đang tốn bao nhiêu máu lệ và thanh mạng, kinh tế ...?

Trên đây, trong cuộc chiến tranh với một nước dân chủ mà chính phải rút sổ phải ngừng của cộng đồng dân như nước Mỹ, Cộng Cộng sản Việt Nam tha hồ tấn công điếm này để tuyên truyền xáo trộn dư luận quốc tế và tạo sức ép với một dư luận với nhân dân Mỹ để dồn ép họ, gây sức ép với chính phủ Mỹ với cuộc chiến tranh hao tổn của nước này. Nhưng với nhà cầm quyền Trung Quốc thì nhà cầm quyền Việt Nam thua vì Cộng Cộng sản Trung Quốc – cũng giống như Cộng Cộng sản Việt Nam, thể chế còn hơn hẳn một bậc, cộng sản coi nhân dân họ ra ký lô gì. Còn với việc những quân trong chiến tranh thì Trung Quốc sẵn sàng cộng sản ngăn gì ai. Trong bài viết “Hiếm hoi đi tìm cộng sản”, tác giả Nguyễn Sơn có nhận xét với việc nêu xảy ra chiến tranh giữa Mỹ và Trung Quốc như sau:

“So sánh với thể chế chiến lược quân sự từng có lại. Chi Hoatien nhận xét “lý do mà nước Mỹ còn tấn công vì chế độ bao giờ có chiến tranh xảy ra ngay thế trên đất nước của họ. Nếu tình huống chiến tranh xảy ra hôm nay, tôi có thể tiên đoán là khi lực lượng đã tràn vào thể chế thể chế Hoa Thể chế Địch thì Quốc hội Mỹ vẫn còn bận rộn tranh cãi có nên cho phép Tổng thống của họ tuyên chiến hay không? Đó là sự khác biệt giữa Mỹ và Trung Quốc. Chúng ta không phải thể chế gì cho những bàn cãi vô bổ này. Địch chí Địch Tiều Bình đã từng dạy “Cái chết lỗi của vận động nhân dân sẽ nhẩy bên chế độ Địch. Một khi Địch đã quyết định, thì lập tức mà như như thể chế thể chế hành, không một thể chế gì vô bổ như các quốc gia thể chế”.

Và:

“Não trung Trung Quốc sau trận chiến biên giới Việt-Trung cũng không thay đổi. Họ sẵn sàng thí mạng dân Trung Quốc nếu phải xảy ra cuộc đấu đấu chiến tranh nguyên tắc cũng như không ngừng ngừng sự đồng vũ khí hủy diệt nhân loại để chiến thắng nếu cần. Nếu thể chế chiến thể hai hơn 57 triệu người đã bắt chết, thì thể chế chiến thể ba sự kháng khiếp hơn. Để vì lãnh đạo Trung Quốc mà ngừng ngừng chế là rơm rỏ. Bộ trưởng Bộ Quốc phòng Trung Quốc tuyên bố câu nói lịch sử “nếu phải hy sinh mạng của dân Trung Quốc, thế là hơn nữa thể chế dân chủ đi để gì cho đồng CSTrung Quốc để thể chế thế thì họ vẫn làm”. Vì nếu bộ mặt Địch, thế chế là một thể chế tàu, một lãnh đạo, một

phòng hàng thì Trung Quốc coi như sắp đổ.”

Chưa kể, tất cả những trò ma mãnh, thủ đoạn nào mà Địch Cộng sản Việt Nam có thể sắp đặt với đội phòng thì Địch Cộng sản Trung Quốc còn là thầy của họ trong những trò này nữa. Cả hai quốc gia này đều nắm trong tay toàn bộ ngành báo chí truyền thông trong nước, tha hồ cho báo chí nói gì thì nói, muốn đi truyền thay đen, sửa đi lịch sử, muốn tuyên truyền chính nghĩa về phía mình, bôi nhọ kẻ thù, kích động lòng căm thù của nhân dân, để những đóng góp trong nước... tha hồ. Tuy nhiên, cho đến nay, mặt thầy báo chí truyền thông Trung Quốc mới chỉ đứng trong lĩnh vực này, hết thầy tay chân Việt Nam là “lòng lang dạ sói”, “tiếng nhân bản” không biết xấu hổ”, rằng nếu “cuộc chiến tranh Trung-Việt năm 79 vẫn chưa dứt” cho Việt Nam một bài học thì bài học thì trong bài học lớn này, chúng ta cần làm triệt để, để Việt Nam có được bài học như đi và cũng là vì lợi ích lâu dài của Trung Quốc” hoặc “phải giữ bí mật giữ Việt Nam để làm tốt công trong trận chiến thu hồi Nam Sa” và những kiểu hù dọa, lăng mạ, bôi nhọ, vu cáo khác nhau trong rất nhiều bài báo đăng trên mặt trang báo mới chính thức của Trung Quốc, đã được đăng và đăng lại trên trang Bauxite Vietnam gần đây. Trong khi đó thì báo chí Việt Nam suốt một thời gian dài không được phép nói bất cứ điều gì bất lợi cho “mối quan hệ hữu hảo” giữa hai nước, mãi đến gần đây mới thầy đưa tin người dân Việt Nam bỏ tàu Trung Quốc bắt giữ, cướp tài sản, đòi tiền chuộc... chẳng hạn.

Nếu Địch Cộng sản Việt Nam chuyên nói ngớ ngẩn, nói một đằng làm một nẻo thì Địch Cộng sản Trung Quốc còn hơn thầy nữa. Hãy xem cái cách Địch Cộng sản Trung Quốc một mặt đem chiêu bài 16 chữ vàng trong mối quan hệ giữa hai nước ra để làm yên lòng những nhà cầm quyền Việt Nam những mặt khác vẫn để yên cho báo chí thóa mạ Việt Nam, cho tàu bè ngang nhiên bắt bớ người dân Việt Nam... thì dễ hiểu. Nếu Địch Cộng sản Việt Nam không biết ngán sợ đóng góp thì giữ trong hàng loạt hành vi bắt bớ, giam cầm những người bất đồng chính kiến, thủ tay đàn áp tôn giáo, ngang nhiên tuyên bố chính công an và chính quyền là thầy phạm tội công và đánh dẹp hàng loạt các trang báo mới đăng và trang blog cá nhân có những quan điểm trái chiều với nhà nước v.v... thì Địch Cộng sản Trung Quốc, với thầy mới của một cộng đồng quốc kinh tế đang hàng thầy hai trên thầy giới hiện nay và là chủ nhà nhiều nước kể cả Mỹ, càng không coi đóng góp thì giữ ra cái gì. Nói như thầy nếu có một cuộc chiến tranh xảy ra giữa Việt Nam và Trung Quốc, có điều gì mà Trung Quốc không dám làm rồi sau đó phải tay, tìm cách nói ngớ ngẩn đi truyền đóng góp thì giữ? Trung Quốc cũng như Việt Nam, làm gì có báo chí được lập để lên án chính phủ sa lầy trong một cuộc chiến vô nghĩa, buộc chính phủ phải rút lui như Mỹ? Còn người dân Trung Quốc thì đã được báo chí chuồn bỏ tình thần, để những đóng góp thì giữ trong suốt một thời gian dài để phần lớn họ sẽ tin rằng “đánh cho bọn Việt Nam xấu xa một trận” là đúng.

Tuy nhiên, thi thoảng, trong thời điểm này, vì một nước nào đó sắp đặt con đường quân sự, con đường chiến tranh để đánh chiếm một nước khác cũng là kẻ hồ sách. Thay vào đó, Địch Cộng sản Trung Quốc có hàng ngàn cách khác để vẫn nắm được Địch Cộng sản Việt Nam trong tay,

qua đó khai thác tài đa dạng gì có thể khai thác được từ mảnh đất hình chữ S này. Đó là vì có sông dâng sông mảnh mảnh – đây là vựa dùng tiền để mua chuộc các cấp lãnh đạo tham nhũng có hàng của Việt Nam, vựa sông dâng mảnh quan hệ “láng giềng hữu hảo”, “anh em đồng chí” như mảnh lá bùa dán lên miệng để làm yên lòng giới lãnh đạo Việt Nam; lũng đoạn chính trị, lũng đoạn kinh tế, làm cho kinh tế Việt Nam ngày càng phình to thu vào Trung Quốc, mảnh khác, chiếm đoạt dần dần lãnh thổ lãnh hải của Việt Nam mà không tốn một viên tiền. Dù là mảnh nước lớn như trong cách hành xử từ trước đến nay với các nước láng giềng như bạn hữu trong đó có Việt Nam, Trung Quốc chưa bao giờ tỏ ra là một nước đàn anh chính nhân quân tử, sẵn sàng dùng mảnh thổ địa để trả các nhà cầm quyền Việt Nam vào tròng, giành lấy từng kilomet đất, biển; trong làm ăn kinh tế thì chiếm toàn tính lợi cho nước mình còn sông mảnh mát, thời tiết lâu dài thì nước khác phải gánh chịu. Điếu này cũng đang diễn ra trong mối quan hệ của Trung Quốc với mảnh sông quốc gia khác, nhất là ở Châu Phi.

Trong nhiều năm dài, Đàng Càng sông Việt Nam với các thế lực lãnh đạo liên tiếp chỉ là những kẻ tham lam, bóc lột, quan trí thấp, tầm nhìn ngắn, lợi thêm nỗi lo sợ phải bỏ vào thế chế chính trị này bằng mảnh giá, đã thua trận tay các thế lực lãnh đạo Trung Quốc với thâm sâu, trăm mưu ngàn kế, lợi không che giấu một tham vọng bành trướng đã ăn sâu vào máu thịt bao đời nay. Đàng Càng sông Trung Quốc thừa hiểu nỗi sợ lớn nhất của Đàng Càng sông Việt Nam là phải giới thiệu cho dù có phải chịu thu vào ngoai bang (đây là Trung Quốc), có phải một đất một biển; họ cũng biết rất rõ điểm yếu của Đàng Càng sông Việt Nam nằm ở đâu và họ triệt để khai thác những điểm này. Chế độ hiện nay Đàng Càng sông Việt Nam rất sợ một tính chính danh trước nhân dân nước cho nhân dân thấy giới lãnh đạo Đàng Càng là bán nước, nhu nhược, thì Đàng Càng sông Trung Quốc càng ngang nhiên và thản nhiên xuyên cho tàu vào ra vùng biển thuộc lãnh hải của Việt Nam, bắt bắt đánh đập đòi tiền chuộc các ngư dân Việt Nam... buôn nhà cầm quyền Việt Nam hiện nguyên hình là những kẻ hèn với giới ác với dân trong một ngổn dân Việt Nam; họ có nước Đàng Càng sông Việt Nam rất sợ những bí mật về ông Hồ bị phơi bày ra thì đó cũng là một trong những con bài để Đàng Càng sông Trung Quốc gây áp lực khi cần v.v... Nói tóm lại, cho tôi hiểu, cho tôi đừng ngạo thì Đàng Càng sông Việt Nam cũng đừng có Đàng Càng sông Trung Quốc mà thôi. Hay nói cách khác, cho có Đàng Càng sông Trung Quốc là trở thành Đàng Càng sông Việt Nam vì tất cả những lý do trên. Điếu đó lý giải vì sao trước nhà cầm quyền Trung Quốc, nhà cầm quyền Việt Nam trở nên bóc lột, hèn hạ đến vậy.

Đàng Càng sông Việt Nam vì những quy định của họ mà phải hèn nhát chịu cho Đàng Càng sông Trung Quốc ép mình bị, những còn nhân dân Việt Nam – một dân tộc đã từng có một lịch sử lâu dài vượt qua mọi âm mưu thôn tính, mọi cuộc chiến tranh tàn khốc, mọi sự nghiến ngã của sự phẫn nộ từ từ, liệu ngày hôm nay chúng ta liệu chịu để cho lịch sử 1000 năm thu về phần ngốc của sự lệ thuộc và nhún nhường vì hèn, tàn nhẫn hơn? Liệu nhân dân Việt Nam liệu có cam chịu để cho Đàng Càng sông Việt Nam và một nhóm những kẻ nể nang lãnh đạo cao nhất để phép thay một nhân dân đang đất, đang biển, bán rẻ tài nguyên, biển mảnh đất này thành ngu ngốc khai thác để ngạo là bãi rác thế của để cho họ sống phần kém chất lượng cho tôi bần tiện bauxite... của nước khác? Đất nước này không phải chỉ của Đàng Càng sông và của một nhóm ngổn dân họ có quyền mua làm gì thì làm. Bao nhiêu quốc gia đã chọn

Vì sao Đông Cộng sản Trung Quốc trở thành Đông Cộng sản Việt Nam?

Tác Giả: Song Chi

Thứ Năm, 10 Tháng 6 Năm 2010 20:47

Độc mọt con đường đúng đi, kẻ cớ nhúng quố gia tởng mọt thỏi sai lầm nhữ Liên Xô cũ và các nước Đông Âu nay cũng đã vượt qua được quá khứ, sao nhân dân ta phải cam chịu đi con đường sai thành ra lỗi không bẻ bẻ n không đường mình, mọt mình đi mọt với hiềm hĩa tởphong Bức?

© 2010 Song Chi